

1. Dana

PROBUDILA SE a slastně se protáhla. První myšlenka, která se jí vloudila do vědomí, byla, že je 13. srpna a že má svatbu. Právě dnes ve dvě odpoledne. Je jí dvacet sedm let a bere si o sedm let staršího Vlada. Už spolu bydlí a žijí víc než rok, a teď se nastěhovali do pěkného bytu v centru blízko městských hradeb. Šlo hlavně o to najít větší byt. Tenhle je sice ve staré zástavbě, ale je vyhovující. Z chodby se vstoupí do prostorné předsíně a odtud dále vpravo do provozních místností jako je kuchyně, komora, koupelna a záchod. Vlevo jsou dveře do průchozího obývacího a za ním je ložnice. Usmála se.

Byt získal Vlado po babičce. Však se o ni dlouho před smrtí vzorně staral. Chodil jí nakupovat, občas pomáhal s úklidem a vařením a doprovázel ji často k lékaři. Vždyť tyto činnosti mnohokrát brala za něj. To když pracovní povinnosti převážily nad potřebami rodiny. Však Jean Jacques Rousseau to řekl výstižně: Člověk se rodí volný, ale všude je spoután.

Ted, když získali byt, rozhodli se mít dítě, založit rodinu. Proto ta svatba, po které jinak ona sama nikdy neprahla. Už proto bude svatba skromná, jen na úřadě se dvěma svědky. Žádné příbuzné ani rodiče nepozvali. Plánují, že je postupně navštíví, aby se seznámili. To musí stačit.

Ještě stále se zavřenýma očima natáhla ruku na vedlejší lůžko. Nahmátla tělo svého snoubence a jemně do něj strčila.

„Miláčku, vstávej! Dnes máme svatbu.“

Byla-li neděle, a tedy nezáleželo na tom, kdy doopravdy vstanou, tak spolu takto začínali laškovat. Vlado chvíli bručel, to ji napínal, ale pak se otočil a sklonil se k ní. Záměrně nikdy neotvírala předčasně oči. Jen vychutnávala vůni svého partnera, který byl tak blízko. Bylo to dětinské, ale tak romantické. Čekala na polibek od svého prince. Teprve pak otevřela oči a vášnivě ho objala. Uvědomila si, že dnes to nemůže mít obvyklé milostné pokračování. Honí je totiž čas. Není neděle, ale středa - svatební den.

Otevřela oči a pohlédla na Vlada. Ležel na zádech a spal. Chytla ho za rameno a zatřásla jím. „Vstávej, ženichu!“

Nepohnul se, a to ji probralo. Pohlédla na něj a zarazila ji jeho velká bledost až průsvitnost. Nadzvedla se, aby lépe viděla, a zůstala v šoku zírat na koňskou jehlu zapíchnutou do jeho krční tepny.

„Vstávej!“ začala mu bušit do hrudi. „To nesmíš, miláčku.“ Sklonila se nad něj a políbila. Nebyl to oživovací polibek. Jen jí umožnil uvědomit si, jak je strašně studený.

Začal zvonit budík. Jeho protivný zvuk probral k vědomí exaktní část jejího mozku. Rázem pochopila, že Vlado je nenávratně mrtvý. Nezbyvá než zavolat policii. A na nic nesahat.

Nějak se dostala z postele a mechanicky se oblékla. Tělo poslouchalo navyknutým příkazům k pohybu, třebaže její duše tonula v milosrdné temnotě. Pak zavolala na 112 a nahlásila smrt.

Zatímco čekala na příjezd policie, zvítězila v její mysli opět exaktní část. Donutila ji blíže se podívat, co se stalo. Jako profesionálka při bližším pohledu na zapíchnutou jehlu poznala, že jehlu zavedl odborník, ne náhodný laik. Navíc byla krev z jehly vedena hadičkou do kýblu postaveného u pelesti na zemi. Zírala na ten vražedný nástroj a nechápala. Proč? Kdo?

Pohled na klidnou tvář jejího druha jí prozradil, že netrpěl, což jí přineslo úlevu. Najednou povolilo vnitřní napětí a ona se rozplakala. Trvalo několik minut, než exaktní já opět získalo kontrolu. „Sbohem, lásko!“ Vstala a odešla z ložnice do obývacího pokoje. Tady usedla do křesla nové soupravy, kterou si před týdnem koupili. Když si to uvědomila, přemohl ji žal.

Zvonek u dveří a pokřik „Policie!“ ji donutil vstát a jít otevřít.

„Kapitán Rybka,“ oznámil a ukázal odznak a profesionálně ji přehlédl od hlavy k patě. Výška 170, váha asi 60, štíhlá, dlouhé hnědé vlasy smotané do copu, asi tak spala a ještě se neučesala, hnědé oči a obličej deformovaný žalem. Ještě zaznamenal, že je oblečená. „Vy jste nás volala?“

Mlčky odstoupila a ukázala směrem do ložnice. Policisté se vrhli naznačeným směrem a ona se opět schoulila do sebe na křesle. Čas plynul, ale ona ho nevnímala.

„Řekněte nám, co se stalo?“ ozval se hlas kapitána někde před ní. Musel to opakovat, než s námahou otevřela opuchlé oči.

„Já nevím,“ řekla tiše. „Probudila jsem se a on byl mrtvý.“

„Hýbala jste s ním?“

Jen zavrtěla hlavou.

„Máte se kam uchýlit? Tady to budeme muset zapečetit. Sbalte si nejnnutnější věci. Poručík Hamplová vám pomůže,“ ukázal na příslušnici stojící vedle.

„Musím odejít?“ vydechla nechápavě.

„Ano. Dokud se to nevyřeší,“ potvrdil kapitán. „Dejte se do pořádku a ve tři vás čekám na ředitelství. Tam sepíšeme protokol. Kde budete do té doby?“

„Já?“ potřásla hlavou, aby ji donutila k přemýšlení. „Budu v ordinaci.“

„Dobře,“ otočil se ke skupině techniků, která se zrovna hrnula dovnitř.

„Jdeme na to,“ vyzvala ji Hamplová. „Kde máte cestovní tašku?“ Nečekala na odpověď a otevřela skříň. Ze dna sebrala sportovní tašku a jala se ji plnit podle svého: spodní prádlo, kalhoty, pár svetrů a hygienu. „Ještě něco bych měla přibalit?“ obrátila se na nešťastnou ženu. „Kde máte kabelku?“

„V předsíni,“ špitla.

„Tu vezmeme cestou,“ poznamenala. „Tak jdeme.“ Vzala ji v podpaždí a pomohla jí vstát. V předsíni přibrala kabelku, kterou nejprve vysypala a zkontrolovala. Zeptala se, k čemu je svazek klíčů, který tam našla. Když uslyšela, že od ordinace, zase je vrátila.

„Obujte si raději něco sportovního,“ poradila.

Překvapeně se podívala na poručici a poslechla. Z věšáku vzala klíče.

„To jsou klíče od bytu, že?“ ptala se Hamplová. „Ty tu musíte nechat. Teď sem nebudete smět několik dní.“

Odevzdaně pověsila klíče zase na věšák. Vyšly na chodbu.

„Zvládnete to? Nebo vás mám doprovodit?“ chtěla vědět Hamplová.

„Zvládnu to. Děkuji,“ odpověděla.

„Tak nezapomeňte, že vás kapitán čeká ve tři,“ připomněla poručice a zmizela zpátky v bytě. Dveře za ní zapadly a ona zůstala sama v temné chodbě. Ještě před pár hodinami snila o šťastném životě a těšila se na svatbu a náhle je z ní exulant, vyhoštěnec z vlastního bytu, z jejich bytu. Bože, Vlodo je mrtvý.

Zvolna, jakoby v rytmu smutečního pochodu, sestoupila ze schodů, vyšla z domu a vydala se ke své ordinaci. V běžný den by došla na zastávku a počkala na bus číslo 14. Dnes ale není běžný den. Je to den svatby. Ne svatby. Smrti. Chtěla být sama. Nechtěla se nechat okukovat lidmi ani na ulici ani v autobuse. Cítila se nejistá, zoufalá a nejraději by se rozplynula, stala neviditelnou. Proto zamířila pod hradby do přítmí mohutných stromů. Klikaté cestičky ji dovedly až skoro k mostu přes řeku Moravu. Pokračovala po jejím levém břehu, až konečně zahrnula kolem kláštera do ulice Na Vlčinci. Odemkla ordinaci a tiše vklouzla dovnitř. Na dnes zrušila ordinaci, tak tu bude sama. Musí se dát do pořádku, než půjde na policii.

PŘED MĚSÍCEM byl známým fotografem Petrem Zakopalem pořádán „Workshop – práce v ateliéru“. Inzerát lákal začátečníky i pokročilé na ukázky práce se světlem, modelkami a prostorem. Petr Zakopal takových workshopů pořádal v průběhu roku více v různých městech. Pro Frantu Sekvoje byl tento jmenovaný výhodný proto, že se pořádal v Prostějově, což bylo z Olomouce mnohem blíže než se trmáčet třeba do Prahy.

Franta Sekvoj byl vášnivý fotoamatér. Fotil často a kde co. Nejčastěji to ale byly květiny, brouci a náhodné scenérie. V poslední době se mu podařilo pár snímků zvířat v místní zoologické zahradě. Dokonce s nimi uspěl na jedné internetové soutěži, což ho povzbudilo a koupil si lepší digitální přístroj. Jeho touhou však bylo dělat portréty osob nejlépe slavných celebrit, ale chyběla mu příležitost. Možná proto, že to byl pomešší chlapík trochu při těle. Nebyl obézní, jen takový oplácený, ale mladé dívky a ženy zrovna nepřitahoval. Ne, že by se mu ženy vyhýbaly, to ne. Jen mu dalo mnohem více práce je ukecat než jiným. Takže pokud vůbec nějaké portréty, jak to hrdě označoval, nafotil, šlo převážně jen o rodinu. A tento workshop mu nabízel modelky a bez námahy.

Workshop probíhal od 9 ráno do 17 večer s polední přestávkou. Sešlo se celkem deset klientů, kteří vyslechli s napjatým očekáváním úvodní seznámení s typy světelných a jejich použitím. Pak každý dostal půjčeno odpalovací zařízení, kterým se spouštěly blesky umístěné v jednotlivých světelných. Konečně nastoupily modelky. Lektor je vzájemně seznámil, stanovil pravidla možného použití fotografií, které takto získají, a začalo se.

Modelky se střídaly na place a zaujímaly různé postoje a figury, které je možné vidět v módních časopisech. Fotoamatéři, osm mužů a dvě ženy, se snažili o získání co nejlepších snímků. Zmáčknutí spouště vyvolalo světelný záblesk. Pak se ovšem musí blesky nabít, což pár vteřin trvá, a kdo stiskne spoušť v době nabíjení, má smůlu. Jeho snímek je bez světla, temný, předurčený k vymazání.

Dopoledne uběhlo a všichni se přesunuli do nedaleké restaurace na oběd. Franta Sekvoj se přitočil k jednomu z účastníků. „Ahoj, Martine! Už jsem tě dlouho neviděl. Sedneme si spolu, jo? Jak se pořád máš?“

„Ahoj,“ reagoval Martin Beneš méně nadšeně. „Tak tebe bych tu nečekal.“

„Jak to?“ ohradil se Franta. „Já jsem fotil vždycky. Copak si nepamatuješ, jak jsme spolu nafotili školní tablo?“

„To už je dávno,“ usmál se Beneš a vzpomínka mu udělala setkání příjemnější. Byl asi o hlavu vyšší než jeho spolužák, ovšem již s výrazným břichem, které získal vysedáváním na poradách a přesuny výhradně v autě.

„Tak co děláš? Nic o tobě nevím. Na srazy nechodíš,“ dorážel Franta.

„Moc práce. To víš, dělat náměstka vyžaduje nasazení,“ a aby předešel dalším otázkám, rychle dodal protiotázku. „A co děláš ty? Vypadáš spokojeně.“

„Spokojeně?“ odušil Franta. „Zdání klame. Třeba mi poradíš, když jsi ten náměstek.“

Zrovna jim přinesli objednané jídlo, a tak se odmlčel. Jedli mlčky a Martin doufal, že Franta svůj problém už nevysloví. Neměl nejmenší chuť řešit cizí trable, a tak se snažil převést hovor na nějakou nenáročnou úroveň.

„Vzpomínám si na Pavlu Krátkou. Tenkrát jsem ti ji záviděl. Vzali jste se?“ zeptal se Martin a upřel zvědavý pohled na Frantu. „Nějak jsem vždycky předpokládal, že se tak stane.“

„Pavla?“ povzdychl tázaný. „Vzali jsme se brzo po maturitě. Jenže ona se dostala na vysokou a já ne. Chvilí to fungovalo, dva roky. Pak jsme se rozvedli.“

„To je mrzuté,“ soucítil Martin. „Děti máš?“

„Ještě to tak.“

„Já mám,“ vytáhl Martin fotografii a podal ji spolustolovníkovi. „To větší je Erik a menší je Adélka,“ řekl a snažil se, aby to znělo hrdě.

„Hezký,“ pokýval hlavou. „Ta paní je ...“

„Moje žena Eva.“

„Vypadá sympaticky,“ zhodnotil ji spolužák a vrátil fotografii majiteli. „Klape ti to, co?“

„Jistě,“ nerozváděl téma Martin a pohlédl na hodinky. „Musíme jít na druhou část.“

Zaplatili a přesunuli se zpátky do ateliéru.

Druhá půle workshopu proběhla podobně jako ta první. Jen nyní pracovali se třemi a více světly. Stejně jako dopoledne i nyní si vzájemně kradli blesky, ale jinak vše proběhlo bez konfliktů.

Když kurz skončil, snažil se Martin rychle vypařit. Ale Franta si ho hlídal. Když Martin zabručel do pléna „Na shledanou, všichni,“ a bral za kliku, Franta ho zarazil: „Martine, počkej! Taky už jdu.“ Popadl své zavazadlo a vyrazil za Martinem. Dostihl ho ještě v chodbě.

„Martine, ty bys mi opravdu mohl poradit.“ A když se nedočkal hned odpovědi, přidal: „Přece se nevykašleš na spolužáka.“

„To víš, že ne,“ povzdychl Martin. „Jen přemýšlím, kolik mám ještě času,“ a hleděl při tom na ciferník hodinek z rozpaků déle, než bylo zapotřebí. Franta to zaregistroval, ale nic na to neřekl. Jen s očima na jeho rtech čekal na verdikt.

„Nejlíp asi hned,“ vzdal to Martin. Znal tvrdošíjnost, kterou Franta často vykazoval, když si něco vzal do hlavy. Bylo méně náročné mu vyhovět, než se snažit z toho vymanit.

„Tak zajdem na pívko, co říkáš? Zvu tě.“ Bylo to, jakoby pes radostně zavrtěl ocasem.

Vešli tam, kde byli už v poledne. Martin si objednal kávu a Franta vyprázdnil sklenici piva a objednal si hned další.

„Tak můžu?“ zeptal se Martina, aby docílil jeho většího soustředění.

„Proto jsme tady,“ potvrdil bez nadšení Martin. „Tak spust’!“

„No,“ začal Franta pomalu. „Nevím, jak nejlíp začít,“ odmlčel se. „Naše rodina dostala zpátky v restituci barák. Počáteční problém spočívá v tom, že je nás dědiců moc. Kdysi ho zabavili mému dědovi, který ovšem dneska již nežije. Měl pět dětí, z nichž už tři také nežijí, a tak dědictví přešlo na další osoby.“ Když viděl v očích svého posluchače nudu a nezájem, odpustil si původně plánovaný výčet. „Zkrátím to. Je prostě jedenáct dědiců, já jsem jeden z nich. Většina je neschopná, buď starý nebo moc mladí nebo hloupí. Aby každý využil svého dědictví tím, že by v baráku bydlel, tak to nepadá v úvahu. Konečně každý nějak bydlí. Jediná možnost je barák prodat a peníze rozdělit.“

„Takže řešení znáš,“ poznamenal Martin.

„Tohle je jasné. Ovšem jak to udělat už méně,“ nedal se Franta znechutit. „Barák je plný nájemníků a v tom je potíže.“

„Chápu. Ale nevím, co ti poradit. Sežeň jim náhradní byty a vyplat’ je.“

„Kde bych na to vzal?“ rozčílil se Franta. „Já vím, že tak by to mělo být. Jenže to je ze světa pohádek. Myslel jsem, že jako náměstek bohatého podniku budeš mít jinčí radu.“ Upřel na svůj protějšek tázavé oči.

„Když peníze nemáš, tak si je vypůjči. Nebo dům prodej i s lidma.“

„Kdo si je koupí? Nehledě na to, že by cena byla moc nízká. Já uvažuju nejprve barák rekonstruovat a teprve pak ho prodat nebo pronajímat na kanceláře. To dneska nese.“

„Co banka? Zkoušel jsi?“

„Zkoušel,“ mávl znechuceně rukou. „To, co by dali na hypotéku, by stačilo sotva na vystěhování jedné partaje. A já jich tam mám osm.“

Oba ztichli a nevěděli, co dalšího říct. Franta si objednal ještě jedno pivo, a když se zhluboka napil, doplnil další informace.

„Opravu ten barák opravdu potřebuje. Už jsem lehce sondoval mezi nájemníky a všichni celkem souhlasí s vystěhováním, když budou mít kam. Teda až na jednoho. V tom bytě bydlela stará babka a ta umřela. Už jsem myslel, že budu mít jeden byt prázdný, jenže se

objevil její vnuk. Ani soud mi nepomohl, přiklepl to jemu. Teď tam bydlí s nějakou mladicí a prý se budou brát. To s nima teprve nehnu. Nějakej Vlado Kellner. Neznáš ho?“

Martin ho poslouchal na půl ucha, a tak otázku na konci řeči přeslechl.

„Povídám, neznáš ho?“ vynucoval si Franta pozornost. „Ty mě neposloucháš.“

„Ale ano, poslouchám. Jakže bylo to jméno?“

„Inženýr Vlado Kellner.“

Martina to jméno zarazilo a překvapilo. Tak se jmenoval jeho nadřízený, ředitel Typhonu a.s. Podnik vyráběl různé zvukové přístroje, reprozařízení, a další. On inženýr Martin Beneš zde pracoval už bezmála 7 let, z toho 5 let ve funkci prvního náměstka. Když starý ředitel odešel do penze, předpokládal, že po něm stane v čele podniku. Jenže majitel, čert aby ho vzal, měl jiný názor. Přitáhl sem Kellnera. To jméno vlastně sedí, lokaje.

„Jak vypadá?“ sondařoval. „Asi jen o dva roky starší než my. Tedy 35 let, vyšší, hodně tmavé vlasy, vysoké čelo,...?“

„To je on. Takže ho znáš.“

„Viděl jsi ho, dnes, včera, ...?“

„Jo. Proč?“

„Jak chodí?“

„Co, jak chodí?“ nechápal. „Normálně. Vlastně teď trochu pajdá na levou nohu.“

„To souhlasí. Předevčírem si podvrknul kotník na nádvoří,“ vysvětloval Martin. „Hajzl. Měl se zabít. Vyfouknul mi místo ředitele,“ doplnil.

„Co by na něj mohlo platit? Jak se ho zbavím?“ naléhal Franta.

„Toho se jen tak nezbavíš. Musel bys ho zabít,“ odfrknul si Martin.

„Tobě by se to taky hodilo, co?“ chytil se Franta zhmotnělé myšlenky. „Tak, pomůžeš mi?“

„Se zabítím? To ses zbláznil,“ ale vyslovené už nešlo vzít zpátky. Zahnázdilo se v náměstkově mozku a donutilo mozek k aktivitě. Třeba by mohl tenhle někdejší spolužák vyřešit jeho problém za něj. Teď už neposlouchal svého druha jen zdvořile a znuděně, ale začal aktivně vymýšlet metodu. „Tak mě napadá, že když ty nemáš peníze na rekonstrukci, musíš najít někoho jiného, který je má a zaplatil by i vystěhování nájemníků.“

„Skvělá myšlenka!“ nebyl Franta schopen zakrýt ironii. „Kde mám vzít takového kupce?“

„Jedna cesta by tu možná byla,“ přemýšlel Martin nahlas, „jak se zbavíš Kellnera. A jestli mohu radit, tak by to mělo být dřív, než bude svatba.“

„Chtěl jsi říct, jak se zbavíme, že?“ Franta se nedal nachytat. „Za prvé společně mudrovali, společně udělali. Pokud vůbec. Za druhé uvidíme, jakou cenu má tvoje rada.“

Tahle řeč nebyla Martinovi zrovna po chuti, ale dělal jakoby nic a pokračoval s nasazenou pokerovou tváří. „Víš, že v Olomouci zasedají některé parlamentní výbory.“

„Jo. Četl jsem o tom. Prý proto, abychom na Moravě nemohli tvrdit, že se všechno upeče jenom v Praze. Pěkná blbost.“

„Onehdá jsem se setkal s jedním poslancem. Raději nebudu říkat se kterým. A ten si stěžoval na ubytování. Že tu mají k dispozici jen byty na sídlišti, kam se stydí vodit zahraniční návštěvy. Prý by potřebovali pěkný dům v centru, který by plnil funkci luxusní ubytovny. Kde je ten tvůj dům?“

„V centru. V Havelkové. Takové trojúhelníkové náměstíčko.“

„Je tam skvělá restaurace a je to na hradbách, že ano? Parkování na náměstí by nebyl problém,“ pozdvihl obočí na spolužáka.

„Je naproti té restauraci. Dobře tam vaří i pro poslanecké jazýčky. Parkovat tam určitě půjde,“ přikyvoval v naději, že už to je vlastně hotové. „Jak to uděláme?“

„Jsi tu autem?“ nervózně se díval na hodinky. „Žena s dcerou na mě čekají.“

„Kde bych na něj vzal? Jsem tu autobusem.“

